

L'efecte "Boomerang" de la protecció dels Espais Naturals

A resultes de conèixer el contingut de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Castella-Lleó de 8 de gener de 2008, hem cregut oportú fer-vos un breu comentari al respecte. En especial per que és exemplificadora respecte als criteris poc substancials que es tenen en compte per part de l'Administració per a declarar espais naturals a protegir. I com tot plegat afecta a les activitats econòmiques que s'hi desenvolupen o s'hi podrien dur a terme.

La Comunitat Autònoma de Castella i Lleó, mitjançant el Decret 13/2006, modificava l'Annex I del Decret 140/1998. Aquest Decret de 1998 aprovava el Pla d'Ordenació dels Recursos Naturals (PORN) de "Fuentes Carrionas y Fuente Cobre-Montaña Palentina". Es tracta de la normativa específica que regula els usos i gestió del referit espai natural. Aquest espai, situat a la província de Palència, té 78.100 hectàrees de superfície i va considerar-se com un territori a protegir. Per tant es va incloure (amb el Decret de 1998) dins el que, a la comunitat autònoma de Castella i Lleó, s'anomena Pla d'Ordenació dels Recursos Naturals –l'equivalència a Catalunya seria el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN)-

Posteriorment, la mateixa Comunitat Autònoma, va proposar el mencionat espai natural com a Lloc d'Interès Comunitari (LIC) i Zona d'Espacial Protecció de les Aus (ZEPA). A aquests efectes es va incloure dins el llistat d'espais que la referida comunitat autònoma va elaborar per a formar part de la "Xarxa Natura 2000" (concretament amb el número ES4140011). Com ho determina la legislació aplicable al cas –i de la que reiteradament ens hem fet ressò en aquesta "Drecera"- això comporta que dins el referit espai estiguessin del tot prohibides aquelles activitats que poguessin alterar o afectar l'entorn natural, la seva fauna i flora, i limitava enormement, o prohibia, les activitats que s'hi podien realitzar. En el cas que estem explicant, hi havia una prohibició específica de no construir cap estació d'esquí alpí en l'espai referit.

Però, el que són les coses, passat uns anys, el mateix Govern de la comunitat autònoma sembla que can-

via de parer. I a resultes d'aquest canvi d'idea –permetre la construcció d'una estació d'esquí alpí per a promocionar econòmicament la zona-, procedeix a una modificació del mencionat Decret de 1998.

A resultes d'aquesta modificació, una entitat conservacionista dels recursos naturals, ho impugna davant el Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó. Després de la tramitació judicial corresponent, en surt la Sentència de 8 de gener de 2008. En els seus fonaments, queda palès que els arguments que planteja l'Administració per a procedir a la inclusió d'un nou ús, temps després de la inclusió de l'espai natural dins la protecció esmentada, no són justificatius ni demostren que hagi variat o canviat l'estat de les coses. L'argument de foment i promoció de l'economia dels pobles que es troben dins l'àmbit del Parc Natural, tampoc és vàlid, a criteri del Tribunal, doncs va en contra de la protecció de l'espai natural. La determinació i la solució del Tribunal és clara i contundent: declara nul el Decret 13/2006 que incorporava l'autorització per a la construcció de l'estació d'esquí alpí.

Vet aquí que, el que en el seu moment van ser justificacions i defensa de l'Administració autònoma per tal que un espai s'havia de protegir i estar sota el paraigües de la normativa d'usos restrictius, amb posterioritat la mateixa Administració es veu sense cobertura jurídica ni judicial per a procedir a modificar un dels usos prohibits en el seu moment. Encara que sigui per a revitalitzar l'economia local.

Aquesta Sentència, i d'altres de previsibles que segurament es donaran, haurien de servir d'exemple i, potser, fins i tot, de moralina per totes aquelles administracions ja siguin municipals, comarcals o autonòmiques que, sense encomanar-se a res ni a ningú, no els hi tremola el llapis en el moment de fer les delimitacions de les zones a "congelar" i "preservar". Passat un temps, com els hi ha passat ara a Castella i Lleó, potser que tot se'ls torni en contra i ja no s'hi pugui fer res. Ni tant sols amb l'argument de la millora econòmica de les poblacions incloses dins la "reserva mediambiental". Esperem que serveixi a mode de "avís per a navegants"